

Terrorismen och jag

*Kiran Gandhi arbetar med den internationella rörelsen **Initiatives of Change (IofC)** och är konsult i personalfrågor i flera små, medelstora och stora företag i Indien. Tidigare arbetade han som chef för personalavdelningarna på tre globala indiska företag och utbildningschef för Tata Motors i Jamshedpur. För tre år sen medverkade han i en ledarskapsutbildning i Sydafrika kallad **Workshop for Africa**. De senaste tre åren har Kiran genomfört två **Heart of Effective Leadership workshops** på IofC:s schweiziska centrum i Caux. Han skriver:*

Dalai Lama har ofta gett uttryck för sin vision att 2000-talet – om 1900-talet var ett århundrade av konflikter och krig – kan bli ett sekel av dialog och fred. Men vad som nu sker är tyvärr raka motsatsen. TV matar oss dagligen med våld och det raseri som är en reaktion mot våldet. Världen fylls mer och mer av fruktan och blir alltmer polariserad, den drivs av ilska, hat och terror. Jag tror säkert att de flesta av oss har svårt att förstå hur någon kan skjuta vilt omkring sig, spränga sig själv i luften som en mänsklig bomb och döda helt oskyldiga människor, t o m små barn. Det talas mycket om att unga radikaliserar. Men vi vet alla att det tar mer än en gnista att tända en eld. Det krävs också brännbart material för att det ska ske. Så jag har tänkt på vad detta "brännbara" kan vara i de radikaliserade, som gör dem till potentiella terrorister.

Adam Deen är en före detta extremist i 30-årsåldern. Han hade gått med i en radikal islamistisk grupp som kopplats till många terrorattacker i Storbritannien, bland dem 7 juli-bombningen i London, men blivit desillusionerad och lämnat den. I en intervju nämner Adam "svåra ekonomiska och sociala förhållanden som gör unga muslimer maktlösa i samhället" som bidragande faktorer. "De känner att de inte har en röst. Vägen kan gå från att vara ursinnig till att bli terrorist."

Detta fick mig att reflektera över orden "lyssna" och "ursinne". Jag insåg att utan vredens bränsle är det svårare för extremismen att fatta eld. Om jag låter min ilska styra mig bär jag själv på fröet till extremism. Jag kanske sällan exploderat av ilska, men helt säkert har den funnits där under olika delar av livet. Det har sagts om flera terrorister, att deras familjer, och i vissa fall också deras grannar, upplevt dem utåt som mycket tysta och blyga personer.

Jag kan identifiera mig med det. Som tonåring var jag arg på min far eftersom det var svårt att inte göra som han ville. I min ungdom var jag arg på den växande korrruptionen och girigheten bland makthavarna. När jag förstod hur ursprungsbefolkningen på vars mark min fabrik hade byggts blivit åsidosatt, reagerade jag emot den rådande ordningen i landet. När en befördran som jag ansåg att jag var bättre kvalificerad för gick till en kollega, blev jag arg på min chef.

Jag blir arg när jag tycker att min åsikt inte beaktas. Jag inser att ilskan brusar upp i mig varje gång jag upplever något som känns orättvist eller ojust mot mig - eller när jag

tycker att jag blivit kränkt. Tonen förändras särskilt mot dem som jag är arg på. Jag tycker jag har rätt att skada dem. Ilskan har kallats den mest destruktiva mänskliga känslan, och jag kan förstå varför.

Ilska, en av extremismens rötter, finns i oss alla till en viss grad. Ilska kan växa till hat, hat till våld och organiserat våld kan leda till terrorism. När vi tar itu med ilskan i våra egna liv bidrar vi till svaret på extremism. Genom att vara öppna och lyssna på dem som tänker annorlunda och erkänna att vi kan ha haft fel, kan vi hindra att ilskan tar över med en potentiell radikaliserings som följd.